

Seg skal blot udtale, at Fæstene, man stiller i Udsigt, ere skildrede aldeles overdrevent, naar vi holde os til de virkelige Forhold; thi den omtalte Nedsættelse efter § 2, en Femtedeel, vil i Neglen være en temmelig forsvindende Størrelse, som factiff ikke vil faae Indflydelse paa Forpagterens Beslutning senere, om at blive ved Forpagtningen eller opgive den. Saavidt mig bekjendt — og jeg har dog Kjendskab til endeel Forpagtningscontracter paa 50 Aar — vil det kun være Undtagelsestilfælde, hvor Afgiften overstiger 1 Tonde Byg pr. Tonde Land. Lad os da regne 1 Tonde Byg til 5 à 6 Rd., saa er den hele Nedsættelse, der er Tale om, 1 Rd. eller lidt over. Troer man nu virkelig ikke, at en Forpagter, som har faaet en Forpagtning paa saa lang Tid som 50 Aar, skulde have en ligefrem Interesse i strax at tage fat med Kraft og forbedre Eiendommen saaledes, at han efter Forløbet af de 9 Aar, naar Nedsættelsen ophører, vilde kunne staa sig meget vel ved at blive ved Forpagtningen trods den forhøiede Afgift, eller troer man, at et saadant Paalæg paa nogen Maade skulde være et Motiv for ham til at frastige sig den? Seg kan paa ingen Maade, saaledes som andre Landssthingsmænd, see, at der i denne Bestemmelse skulde ligge nogen Fare for, at Lovens Diemed vilde blive eluderet; derimod er jeg overbevist om, at det vil medføre ikke faa Ulemper, hvis man nægter at gjøre den mindste Forandring i Forpagtningsafgiftens Størrelse i Forpagtningstiden. Seg maa jo dog antage, at Meningen med Loven er, at det deri omhandlede Forpagtningsforhold kan blive et praktiff brugeligt og heldigt for begge Parter. Seg deler ikke den ærede næstsidste Talers (Ploug) Betragtninger over disse Forpagtninger, men er derimod enig med min ærede Eibemand tilvenstre (David) i, at det er ønskeligt, at denne Benyttelse af Jorden ogsaa kan fremdeles benyttes, hvorfor jeg maatte beklage, om man nu vilde træffe Bestemmelser, hvis egentlige Formaal kun kan være at bringe Godseieren i en Evangstrøje og hindre ham i at kunne røre sig, istedetfor at man burde udvikle Forholdet saa nyttigt og heldigt som muligt for begge Parter.

Men jeg troer, man gjør netop det Modsatte. Seg fraraader derfor Vedtagelsen af Ændringsforslaget under Nr. 1, og ligeledes Forslaget under Nr. 2. Med Hensyn til dette sidste kan jeg ganske tiltræde den ærede Indenrigsministers Bemærkninger og skal endvidere udtale, at der for mig er noget Modsigende i, at paa samme Tid man vil søge at fjerne fra disse Forpagtninger, hvad der ikke stemmer med deres hele Charakter, man da tillige vil oversføre Bestemmelser, som ere eiendommelige for Fæstevæsenet, hvorved en naturlig Udvikling forhindres af det hele Forhold. Men det er mere stemmende med end stridende mod Forpagtningsforholdenes Natur, at Forpagteren selv medbringer sin Besætning; idetmindste bør det være en fri Sag, overladt til Forpagterens og Eierens Forgodtbefindende.

Formanden: Det ærede 5te kongevalgte Medlem har Ordet.

Grevenskov-Castenschiold: Seg frafalder Ordet.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af S. Andersen og Poulsen til § 2:

Efter „Beløb“ i 4de Linie tilføies: „og maa ikke forudbetales eller betinges forudbetalt for længere Tid end eet Aar“. Resten af Paragraphen udgaaer.

Ann. Antages dette Forslag, udgaaer 3die Sætning i § 8.

forkastedes med 29 Stemmer mod 23.

2) Forslag af S. Andersen til samme Paragraph:

§ Slutningen af Paragraphen tilføies følgende nye Stykke:

„Med Gaarden skal altid følge den Besætning, som er paabudt i Forordningen af 8de Juni 1787 § 6.“

forkastedes med 40 Stemmer mod 10.

Formanden: Da Tiden er saa langt